

El fracàs de la vaga

La vaga, a Manresa, va ser un fracàs; diguem-ho sense embuts. Per cada foto de les manifestacions se n'haguessin pogut fer vint d'establiments oberts i a ple rendiment. Després, igual com passa quan es fa l'escrutini dels vots a les eleccions, tothom pot interpretar els resultats d'acord amb els seus interessos, però a la fi, el que compta és el que acaben veient els nostres ulls.

Fa temps que els qui es dediquen a la meteorologia comencen a discernir entre la temperatura real i la "sensació tèrmica". Si aquesta anàlisi s'apliqués a la jornada de vaga, de res servirien les dades i els percentatges del nombre d'empreses que haguessin tancat a Bufalvent o als Dolors ni totes les declaracions de tots els sindicats convocants, sempre tan falsament entusiastes, si després, al centre i a tots els barris, un es pot comprar des d'una barra de pa fins un cotxe o pot prendre tranquil·lament un cafè d'una manera pràcticament idèntica com qualsevol altre dia. Fora del pas de les tres manifestacions i d'algunes accions que, ni que només serveixin per embrutar, fan més mal que bé a l'esperit de la jornada, la resta del que es va viure el dijous dia 29 de març a Manresa en poc va diferir d'un altre dia normal. Per això em va semblar un fracàs. Siguem sincers: l'èxit d'una vaga general seria que sortíssim al carrer i ens penséssim que és diumenge. I a mi m'hauria agradat que hagués estat així. M'hauria agradat que tothom hagués fet com el meu amic M., que té un bar i el va tancar perquè tenia clar que la crisi dels assalariats és també la seva crisi perquè el seu negoci depèn directament de l'economia de tots els treballadors. Però la reacció de molts manresans que podien fer vaga sense por de cap represàlia no va ser pas la mateixa. Alguns no en van fer perquè els recava que els descomptessin un dia del sou i d'altres perquè els recava perdre una jornada de calaix, per petit que fos. I és evident que amb uns ciutadans tan conscienciats com aquests no s'hi pot comptar ni per fer un minut de silenci perquè segurament ho trobarien un temps excessiu.

Un es demana quants més drets hauran de retallar als treballadors perquè per fi la gent s'adoni que cal fer alguna cosa. La vaga general convocada contra la reforma laboral del PP era una resposta mínima, un gest testimonial. Per a molts, seguir-la els causava només un petit -petitíssim- perjudici econòmic. Per a d'altres, per als qui no treballen pel motiu que sigui, seguir-la era tan senzill com deixar d'anar a comprar aquell dia i com deixar de consumir el que fos i imaginar-se que era festa, però també els devia semblar un esforç massa gran. Fins i tot es va donar la paradoxa d'alguns que van anar a la manifestació i actes seguit, amb les seves banderes, se'n van anar a dinar al restaurant, com si res! Més enllà dels uns i els altres hi havia aquells que es vantaven d'haver anat a treballar o de mantenir el seu petit negoci obert com un desafiament als sindicats, com si els seus enemics fossin els qui clamen contra una llei brutal més que no pas els qui la dicten. I n'hi ha d'aquests, i molts. I de vegades són els mateixos que s'emocionen amb una pel·lícula que clama contra la injustícia o s'apunten a una causa solidària sempre que sigui colorista i festiva, però a l'hora de fer un gest que els comprometi mínimament troben sempre una excusa per evadir-se'n.

La jornada de vaga va servir per constatar amb tristesa el que ja ens pensàvem: que cada dia som més els que estem exposats a un futur cada cop més precari, però que cada dia som menys els qui estem disposats a mostrar la nostra oposició. Encara que sigui tenint un gest tan senzill i tan poc heroic com perdre un dia del sou i sortir a manifestar-nos o quedar-nos a casa sense consumir. La nostra pobresa d'esperit és la seva força, i cada dia més serà la nostra condemna. "S'ho estan carregant tot" i nosaltres ens quedem impassibles, com si no passés res.